

Huth Gergely: A mi lángoló Párizsunk

2023 július 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az úzvölgyi gy?zelem megmutatta, hogy érdemes küzdeni a nemzetért.

A szemünk el?tt válik rögvalósággá Laurent Obertone Gerilla – Franciaország végnapjai cím? rémregénye, amelyben a betolakodók az egész országot lángba borítják, azután, hogy a rend?rök Párizs külvárosában – önvédelemb?l – lel?nek egy b?nöz? bevándorlót. A regényben totális anarchia lesz úrrá Franciaországon. A valóságban talán még nem tartunk itt, de az egykor er?s, hazánkat is könnyed mozdulatokkal darabokra szed? nagyhatalom t?sgyökeres lakói ezekben a napokban szembesülnek vele, hogy megfélemlített-üldözött kisebbség lettek saját hazájukban.

A francia nagyvárosokban zajló brutális pogromokból a hazai konzervatív sajtó számos kiváló cikkben vont le tanulságokat, Orbán Viktor pedig a múlt heti uniós csúcs után kijelentette, hogy akármilyen kötelezéseket fogalmaz meg Brüsszel, Magyarországon biztosan nem lesznek migránsgettók, továbbra sem kérünk a kötelez? betelepítési kvótából.

Szokás szerint egy picit távolabbról kezdeném: mi, magyarok is megtapasztaltuk ugyanis, milyen az, amikor a szabadjára engedett csürhe er?szakoskodik. Csak minket nem a gyarmatok cs?cseléke, hanem a román társadalom ránk uszított legalja támadott meg. 2019. június 6-án történt a gyalázatos úzvölgyi pogrom, amikor a – kimutathatóan román titkosszolgálati háttérrel megtámogatott – aljanép rárontott a h?si halottak temet?jét véd? székelyekre a Hargita megyéhez tartozó szorosban. A több ezer f?s, felajzott román tömeg kemény magja a magyar katonák sírjainak kitépett keresztjeivel verte nemzettársainkat, a hatóságok és a rend?rség cinkos tétlenkedése mellett. A Székelyhon.ro és a PestiSrácok.hu helyszíni felvételeib?l tökéletesen érzékelhet? volt a szándékosan felszított, etnikai indíttatású pogrom valósága, a provokációnak fel nem ül?, vakmer? bátorsággal egymásba kapaszkodó magyarok elleni támadás brutalitása. Aki látta vagy ott volt, pontosan tudja, hogy csak a szerencsének és a Jóistennek köszönhet?, hogy nem lett halálos áldozata az aljas támadásnak. 1990 fekete márciusa, a marosvásárhelyi pogrom ismétl?dött meg ott, gyakorlatilag ugyanolyan forgatókönyv mentén.

Lehetne Úzvölgyét egyedi esetnek tekinteni, de azon a négy évvel ezel?tti, szomorú napon inkább csak ízelít?t kaptunk bel?le, hogy mire képes még ma is az európai tradíciókat és a ratifikált emberi jogi megállapodásokat igen sajátosan értelmez? román mélyállam, ha meg akarja félemlíteni a magyarokat.

Mint ismert, eleinte csak sunyi provokációról volt szó. E módszer jól ismert, így ?rlik fel, fárasztják ki, keserítik el, majd késztetik asszimilációra vagy emigrációra apránként a határon túli magyar testvéreinket az utódállamok többségében.

Az els? és a második világháborúban nagy csaták színhelye volt ugyanis az Úzvölgye, honvédeink az utolsó csepp vérükig védték ott Magyarország határát, hiszen a hegyszorosban fontos átkel? és vámhely m?ködött. Majd az egész területet egy románo s mozdulattal, azaz néhány hamisított irattal és telekkönyvi határozattal elzabrálta Hargita megyét?l a korábban Ó-Romániához tartozó Dormánfalva polgármestere, s ott – meggyalázva a magyar és német katonasírokat – román h?si temet?t alakítottak ki.

Természetesen cseppet sem zavarta a provokátorokat, hogy román katonák maradványai egyáltalán nem fekszenek a völgyben, s még a bukaresti történészek is elismerték, hogy nincs román múltja az emlékhelynek, az ? halottaikat az egykori határ túloldalán hantolták el.

Az újfent meglopott székelyek mi mást tehettek volna, perre mentek, feljelentést tettek a román b?nüldözés és igazságszolgáltatás kétszín?, hamiskás útveszt?iben bolyongva.

Csakhogy az oláh provokátorok ezúttal nem érték be ennyivel: négy éve futballhuligánokat, radikális sovinisztákat szállítottak a völgybe, akik román indulókat bömböltetve rátörték a sírkert székelykapuját a honvédeink sírjait él?lánccal véd? székelyekre. Elszabadultak az indulatok, amit – néhány becsületes, de a több ezer f?s, magából kivetk?zött tömeggel szemben tehetetlen csend?rt leszámítva – a kivezényelt rend?rség tétlenül nézett végig. Záporoztak a kövek és a pofonok, egy id?s, csendesen imádkozó székely nénit k?vel életveszélyesen megsebesítettek, és sokan mások is sérülést szenvedtek. Egyszóval a jövevények csürhéje ült tort, csakúgy, mint ezekben a napokban a francia városokban. Jegyezzük meg els? helyen egy Mihai Tîrnoveanu nev? gazember nevét, aki Úzvölgyében és más székely városokban is élen jár a soviniszta provokációk szervezésében, az ?shonos magyarság megfélemlítésében.

Mégis sikerült fordítani a helyzeten, s ez els?sorban Borboly Csabának, Hargita Megye Tanácsa elnökének és a vele együtt dolgozó karakán székely elöljáróknak, továbbá az azonnal egy k?kemény tiltakozó jegyzéket kiadó Szijjártó Péter külügyminiszternek, a helyi médiának (f?leg a Székelyhonnak) és a Mikó Imre Jogvédelmi Szolgálatnak köszönhet?. Bár a belevaló székely legények szerettek volna revansot venni a román támadókon,

Borbolyék mindenkit fegyelmezett, békés kiállásra intettek, így néztek aztán farkasszemet a bitorlókkal.

A jogi kiállás is meghozta gyümölcsét, a román igazságszolgáltatás – ezúttal – nem tett er?szakot a tényeken, négyévnyi cs?rcsavar után joger?sen a k?keresztek és a román h?si emlékm? elbontására, a meggyalázott katonatemet? helyreállítására kötelezte az ott illetéktelenül rendezked? Bákó megyeieket. Meglep? módon Dormánfalva polgármesteri hivatala a napokban végül eleget tett a kötelezettségnek.

Nincs hova hátrálni

– mondta Fábry Sándor 2006-ban a Heti Válaszban. A nagy nyilvánosság el?tt a neves humorista és m?sorvezet? ekkor „coming outolt” a Gyurcsány-féle nemzetáruló kormánnyal szemben. Ez lehetne az egész, Trianon utáni magyarság jelmondata, s ezt a gondolatot követték Borbolyék is, a példás ellenszegüléssel, a szívós, székelyes kitartással.

Az úzvölgyi pogrom, mint írtam, csak apró ízelít? volt. Ha a nagyhatalmi érdek úgy kívánja, ha az ismert világhatalom Ukrajnához hasonlóan a Kárpát-medencében is etnikai konfliktust, er?szakot akar kiprovokálni, kaphatunk ilyenb?l sokkal többet is. Ezért volt nagyon fontos, hogy Borboly Csaba és Szijjártó Péter nem adta fel Úzvölgyét egy legyintéssel, mondván, annyi mindent elvettek már, egy katonatemet?vel, elnéptelenedett szurdokkal nem marad több, sem kevesebb. Példát mutattak minden magyarnak, hogy ne hátráljunk, ne engedjük, hogy letaglózzanak, földre kényszerítsenek bennünket! Ha itt képzeljük el a következ? ezer évünket is, ha nem szeretnénk, hogy apránként fel?röljék a magyarságot, csak ez a hitvallás lehet a nyer?!

Ezért is fontos, hogy a magyar nemzetpolitika ne puhuljon fel, a háború okozta gazdasági gondok ne fosszák meg az anyaországi segítségt?l a nemzetünk végvárain harcolókat. El kell érni, hogy az utóbbi id?ben a határon túl (is) egyre inkább megszaporodó liberális, multikulturális kezdeményezések mellett az örök szabadságharcosok is megkapják a magyar kormány erkölcsi és anyagi támogatását.

Orbán Viktor kormánya 2010-ben, a nemzeti összetartozás programjával a jöv? magyar történelemkönyveinek fontos fejezetét nyitotta meg. Tizenhárom év után sem puhulhatunk el, nem engedhetünk a kényelmesebb utat hirdet? bülbülmadaraknak.

A kérlelhetetlen nemzeti politika, a szuverenitásunk konfliktusok árán való megvédése a gyurcsányi országrombolás után visszaadta nemzeti önbecsülésünket. Ez az egyetlen járható út, amely garantálja megmaradásunkat a mostani zavaros id?kben.

Franciaországban láthatjuk, hova vezet, ha csak egy pillanatra is kiengedjük a gyepl?t a kezünkb?l. Mi továbbra se tegyük! Semmikor és soha.

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló